

at hvad der er nødvendigt til Statshusholdningen, er det Rigsdagens Pligt at bevilge, saa det synes man ogsaa at være enig om fra begge Sider. Og selv om vi ikke optage det i Forslaget, var der ingen Dødelig, som kunde afholde Regjeringen fra dog at afholde de Udgifter, der ere nødvendige. Altsaa, er det dog ikke besynderligt, at vi skulle udelade Noget af dette Forslag, om hvilket vi Alle maa være enige om, at det har sin rette Plads der? Vilde det ikke være kinst, om vi maaske vedtog den midlertidige Finantsloov, og at Regjeringen saa efter 8 Dage kom med et Forlangende om en midlertidig Tillægsbevillingsloov, da der havde viist sig nødvendige Udgifter, som ikke faldt indenfor de løbende? Jeg synes, at længere kunde ikke denne Abderitisme drives, end hvis man vilde udelukke det af den midlertidige Finantsloov, og saa derved blot nøde Regjeringen til bag efter at afholde det paa egen Haand eller afholde det i Genhold til en midlertidig Tillægsbevillingsloov. Naar man saa derimod indvender: Sa, hvad er nødvendigt? Saa vil jeg sige: Det har man engang for alle overladt Regjeringen at afgjøre indenfor visse Grændser, naar man har overladt den at besvare: Hvad er nødvendige løbende Udgifter? Der er en Adskillelse mellem nødvendige løbende Udgifter og ikke nødvendige Udgifter; den har man tidligere overladt Regjeringen at gjøre, og derved har man altsaa viist, at man har givet den Bemyndigelse til at adskille mellem, hvad der er nødvendigt, og hvad der ikke er nødvendigt indenfor en vis Klasse af Udgifter; hvorfor skulde Regjeringen saa ikke kunne øve det samme Skjøn, naar Spørgsmaalet bliver om nødvendige Udgifter i Almindelighed eller ikke nødvendige? Naar man altsaa siger, at det er umuligt, at Regjeringen skulde være i Stand dertil, saa siger jeg, at det er en Grund, som jeg ikke kan tage noget som helst Hensyn til. Det er kun, naar vi sige, "løbende og nødvendige Udgifter", at det er Noget, som Enhver maa erkjende, at den midlertidige Lov bør indeholde, og som vi ikke en Gang kunne forhindre, selv om vi vilde udelukke det. — Men saa kommer jeg til det næste Stridspunkt, nemlig Udelukkelsen af Udtrykket "efter de hidtil gjældende Regler". Her antager jeg, at det Forførdelige maa være skjult, som

man har fundet i Lovforslaget fra den anden Side. Jeg vil nu nok sige, at har man talt om Fortolkningsskinst, finder jeg, at der her er præsteret Noget, som vel Enhver maa beundre. Naar man har fundet, at dette Forslag baade tilintetgjorde Bevillingsmyndigheden og Folkethinget og Landssthinget og hele Forfatningen, ja saa er det kun Noget, som man staar taus beundrende lige overfor og som man ikke kan følge. Naar nu Spørgsmaalet bliver om, hvilken Betydning denne Udelukkelse har, er det fremhævet fra den anden Side, at man der er saa enig og bestemt og sikker paa, at dens Forstaaelse er den rigtige. Det, som den midlertidige Finantsloov hjemler efter den Forstaaelse, som har været fulgt, siden den nogenstinde blev givet, er, mener man, de løbende Udgifter efter den sidste Finantsloov. Saaledes kan man i Rothed reasumere Indholdet af det. Men saa er der det Mærkelige, at trods denne paastaede Enighed er der i Virkeligheden ikke den fjerneeste Overensstemmelse i Forstaaelsen af denne Finantsloov saa lidt som i saa mange andre Ting indenfor den samlede Opposition. For det Første hedder det nemlig i Udtalelserne, at man i og for sig er enig om, at Udtrykket løbende Udgifter er tilstrækkelig tydeligt, man behøver slet ikke denne Tilføielse: efter de hidtil gjældende Regler. Nu vel, er denne Tilføielse overflødig, efter hvad der erkjendes fra den anden Side, og ere vi saa enige om at lade den falde, ja, mine Herrer, saa vil det simpleste Forligsgrundlag være det, at man borttog denne sørgelige Tvistens Gjenstand og enedes om Resten; der er jo Grundlaget for et Forlig. Naar man siger, at disse Ord strengt taget ere overflødige, ja saa anerkjender man derigjennem den Forstaaelse af dem, som er gjort gjældende fra denne Side, thi saa staa de kun som en nærmere Bestemmelse af, hvad der ligger i Ordet: løbende, og det er givet, at Ordet: løbende Udgifter netop betegner en vis Klasse af Udgifter, som ere regelmæssige, som vende tilbage, som ikke komme ekstraordinært i et andet Aar, men afholdes efter Regler saaledes, at de derigjennem faae Karakteren af løbende; saa behøves der ingen Tilføielse: efter de hidtil gjældende Regler. Det er det, vi sige, ligger deri og ikke Mere, en Henvisning til de paa-